

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia || Britannica, || Sive || Anglica, || Qvae Contra
Chri-||sti Martyres Conti-||nenter exercetur**

Sander, Nicholas

Ingolstadii, 1584

VD16 S 1610

Illvstre Martyrivm Ioannis Storæi Angli, pro Ecclesiæ Romanæ Primatu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11272

ILLVSTRE MARTYRIVM IO.
annis Storæi Angli, pro Ecclesiæ
Romanæ Primatu.

IOANNES Storæus ab ineunte
 etate in studiis literarum tantas
 progressiones fecit, ut tum Iuris
 utriusq; Doctor, tum Regius Pro-
 fessor in Oxoniensi Academia fieret. Vbi cum
 ad aliquod tempus magna cum laude officio suo
 functus esset, Londinum euocatus est, ut illius
 urbis Episcopo in Cancellarij munere obeundo
 inseruiret. Erat tunc status rerum Angliæ
 vsq; adeò perturbatus (propterea quod Henri-
 cus VIII. repudiata legitima uxore sua Ca-
 tharina, in eius adhuc viuentis locum An-
 nam Bolenam supponeret, Monasteria euer-
 teret, nobilissimos quosq; & optimos viros ne-
 ci daret) ut Ioannes Storæus & melius sibi &
 securius consultum arbitraretur, si viueret in
 ordine Laicorum, quàm si ad Clerum accede-
 ret. Accepta igitur in matrimonium hone-
 stissima virgine Ioanna VVatfa, cum ob fidem,
 ingenium, doctrinam, eloquentiam & con-
 stanti-

stantiam celebris apud omnes merito esset, non difficulter obtinuit, ut quoties publica Regni comitia indicebantur, ipse veluti Decurio precipui alicuius oppidi, quod ius suffragandi habebat, sententiam suam in Comitibus diceret. Vbi tantam in dicendo grauitatem lepore quodam orationis conditam adhibebat, ut inter omnes minorum gentium Senatores facile princeps haberetur. Is igitur cum videret, Henrico iam defuncto, sub impuberis filij Edouardi Sexti etate rem in peius ferri, & à manifesto schismate ad manifestam hæresim deuenire: huic malo summis viribus obsistendum ratus, pro fide Catholica doctissime, constantissimeq; perorauit. Qua in oratione audacter libereq; dixit, iam tunc in Regno Angliæ impletum esse verbum illud Salomonis Væ Regno illi denuntiantis, cuius Rex puer esset. Offenderat ea oratio certorum Principum animos, qui per impuberis adhuc Regis Edouardi etatem ex bonis Ecclesiasticis crescendi non paruam spem ceperant: quos cum sibi valde infestos Ioannes noster haberet, contra morem antiquum, qui summam dicendi liberta-

G

tem

tem omnibus Decurionibus in publicis Comitibus concessit, in custodiam coniicitur. Vnde cum agrè tandem liberatus fuisset, tempore cedendum ratus, in Belgium se contulit, ubi cum usq; ad mortem Edouardi Sexti mansisset, regnante demum felicitis memoria Regina Maria, in patriam reuersus, & hereticæ prauitatis inquisitor factus, illud munus ita administravit, ut impiissimis quibusq; seuerus Iudex, bonis autem non minus grauis, quàm æquus censor videretur. Maria verò ad Superos migrante, cum heretici, quos publica lege antè cohibuerat, summa rerum positi essent, inprimis Ioanni Stora eo mala omnia intentabant, ac inprimis nimiam hominis crudelitatem calumniabantur. De crudelitate verò sua id in publicis Comitibus Ioannes ipse regnante iam Elisabetha respondit, se nulla in re alia peccasse, nisi qd omissa radice, nescio quos ramusculos præcidisset, cum potius debuisset robustissima quæq; zizania radicibus euellere: quod factum si fuisset, iam (inquit) non tot ac tanta videremus impietatis germina ubiq; stare, atq; adeò florere. Sectarij hoc tantum de ipsa Regina

gina

gina Elisabetha, quæ radix peccati fuisse videbatur, dictum interpretantes, ab illo die novam criminationis materiam, tum arripere, tum colligere non destiterunt, donec inuictæ constantia virum ob fidei Catholica liberrimâ confessionem in vincula coniecissent. Cùm verò aliquot annis in carcere mansisset, quadam die oblatam sibi sese liberandi occasionē videt, arripuit, eripit, ac tam diu in privatis amicorū adibus latitavit, donec in Belgium traiceret. Louanij autem cùm esset, diu multumq; eâ cogitatione torquebatur, quod insignē martyri locū, ad quē Deus eū vocasse videretur, culpa sua amisisset. De hac re sæpius cū uxore, cū amicis aliquādo seriò locutus, mecumq; semel, quarebat, vtrum liceret ei sese iterum in potestatem hæreticorum tradere, an non? Ego eî non audebam auctor esse, ut in custodiam reuerteretur. Dei enim consilio videri eum esse liberatum, nec satis tutum fore ut periculum sibi met crearet, quem Deus in tuto collocasset. Ille verò pœnitentiam se acturum professus, locum ei rei aptum apud Carthusianos Louanij delegit, nec recusavit, quò minus

in religionem aliquam ingrederetur, si uxor eius idem etiam propositum se suscepturam sponderet. Illa conditionem recusante, Stora- us tamen in proposito pœnitentiæ agenda ita permansit, ut frequentius apud Carthusianos quàm domi ageret: cum ecce inopia rei fami- liaris oppressus (præsertim nepote suo ac nepte ad eum ex Anglia transmissis) cœpit de victu querendo sollicitus esse. Erigebatur eo tem- pore nouus Magistratus apud Belgas, qui vi- deret, ne quid mercatores exportarent in An- gliam, aut etiam inde inueheretur, contra le- ges à Catholico Rege latis. Hic magistratus cum Parkero cuidam deferretur, is Ioannem Storaum Iurisconsultum virum rogauit, ut sibi adesset, consilioq; suo & auxilio hominem iuaret. Admonebant Storaum amici, ne quid istiusmodi tentaret, esse enim rem & in se odiosam, & ipsius persona indignam, ut mercium, nescio quarum, explorator haberetur. Ille tametsi nonnullis responderet, se ab eo munere alienum fore, tamen lucri (ut vide- batur) spe illectus, temperare sibi non potuit, quò minùs Parkerum quibus posset modis iu- uaret.

uaret.

uaret. *Audiuit ergo nauim quandam in Zelandia esse plenam prohibitarum mercium, quam si deprehendisset, magno ea res lucro & Parkero, & sibi futura esset. Hac esca illectus, primò Bergas, inde in Zelandiam se conferens ad eam nauim delatus est, quæ certorum hominum consilio ad hoc ipsum in insidiis collocata erat, ut simul ac Storæus in eam ingressus esset, vela ventis cõmitteret, hominemq; carceri, quem sponte reliquerat, non inuitum redderet. Quanquam enim eo tempore nihil minus cogitauit, potiusq; alios capturum se sperabat, quàm ne ipse caperetur timebat: tamen postquam Anglia ob oculos proposita, quid actum esset intellexit, Deo gratias egit, qui se iterum martyrij loco restituisset, rogans etiam, ut martyrij locum sibi palmamq; concederet. Quid quæris? Hæretici mercatores ingenti gaudio perfunduntur, sibiq; de suo consilio ac stratagemate supra modum gratulantur. Catholicos verò maiórne stupor, an dolor teneret, difficile dictu est. Storæus Londinum perductus, primò in Lolhardorum, deinde in Londinensem turrim includitur. Questio in*

illum habetur, quid ab initio respōderit ignoramus: id tantum ad nos perlatum est, nunquam ullum subditum in Anglia tam liberè & confidenter locutum. Negabat enim se iure in Principis Angliæ, sed potiùs in Catholici Regis potestate esse.

Anno autè Domini 1571. Vigésimo quinto die Mensis May, productus in iudicium, perduellionis reus peragitur, velut qui coniurationem cum certis viris apud Belgas in civitate Antuerpiensi contra Elisabetham iniussit, religionemq; schismaticam, quæ iam in Angliaregnat, in Catholicam commutare tētasset. Facta verò pro se dicendi potestate, fortantum exceptionem proposuit, negans Iudices ipsos ullam in se potestatem habere, qui iã non Anglicana Principi, sed potiùs Regi Catholico subiectus esset: Interrogatus verò utrū in Angliamatus non fuisset? fatebatur, sed addebat se iustissimade causa solum vertisse. Nã & Abrahamū Patriarcham Dei iussu de terra sua & cognatione olim exiisse, ne peccato idololatriæ, quotunc Chaldaea tenebatur, inuolueretur: cuius exemplum se imitatum esse, eò quòd

quòd

quòd videret, patriam suam schismatis ac heresis peccato implicitam teneri, atq; ideò membrū alterius Reipublicæ factū esse. Reges enim defendendi & protegendi populi causa primū constitutos fuisse. Itaq; cum vidisset, Reginam Angliæ adeò ipsum non protexisse, ut pro derelicto potius haberet, atq; adeò ob id solum, quòd Catholicus esset, iniuste illum persequeretur: eo se animo in Regis Catholici Prouincias commigrasse, ut sub ipsius protectione tam sibi, quàm fidei suæ consulere. Inde se primū dolo malo, deinde aperta vi contra ius omne abreptum esse, nec legibus iam ullis apud illud tribunal, reum sisti. Iudex verò interlocutus est Storaum, nisi quid aliud pro se afferret, statim experturum esse, non deesse leges, quibus in Regno illo condemnaretur. Cum autem Storaus dixisset, se quod bonum & æquum videretur prolocuturum, nec ullo modo posse illius iudicij auctoritatem agnoscere: mox absq; ulla criminis vel confessione, vel probatione, non tantum morti velut contumax addicitur, sed etiam perduellionis nominatim condemnatur. Storaus autē biduo post, cum ad uxorem

Louanij agentem scriberet, deq^z huius sententia iniustitia quereretur: significauit, per facile sibi fuisse, si apud alios iudices actum esset, id quod de coniuratione contra Elisabetham facta obiiciebatur, confutare. Cuius rei testes citabat illos ipsos, quibus cum hac de re Antuerpia egisse dicebatur. Verum quia hoc, quod probè sciret, nescire non posset: integrum sibi non fuisse, aliter causam dicere, quàm dixisset. Intellexit verò se probè scire, pratenfam Angliæ Reginam per declaratoriam summi Pontificis sententiam, ob hæresim manifestam omni iure Regni, dominioq^z priuatam esse, ac propterea magistratum nullum ab illa creatum, eiq^z adhaerentem à se agnosci posse, ne fortè ipse etiam eodem anathemate innodaretur. Ut igitur conscientia suæ consulere, ac summi Pontificis communionem retineret, sanguinè suum profunderere non curauit. Ac nimirum in iisdem literis ad uxorem suam non solum gratias agebat Deo, quòd in ea causâ moriendum sibi esset, verum etiam uxorem atque amicos omnes congratulatuos ei dicebat, si verè nossent, quanta cum alacritate ad mortem

tem illam properaret, cuius breui compendio septuaginta penè annorum delicta per Dei gratiam expiaturus esset.

Pridie autem Calendas Iunij, cum Præfetus carceri à Storoë quæreret, utrum ante obitum suum consilio cuiuspiam ex Dei ministris indigeret: ille postulauit, ne quis prophanus & schismaticus introduceretur, se enim cum nullo tali communicaturum esse. Cum Catholico autem Presbytero libenter se colloqui velle. Impetratum igitur est, ut Reuerendus Archimandrita Dominus Fecnamus, qui eodem in carcere ob fidem Catholicam tenebatur, ad illum accederet, qui per totam prope noctem collocuti esse dicuntur de iis rebus, quæ ad æternam salutem pertinebant. In ipsis ergo Calendis Iunij tantus Dei Martyr iniectus crati, ad locum supplicij trahitur.

Inde in currum translatus, fune prius in collum imposito, dicebat se ut moreretur adesse, ac fatebatur quidem gloriosa Dei voluntate factum esse, ut in Angliam subeundi supplicij causa, quod multò grauius peccata sua merita fuissent, perduceretur. Nam alicui se

G S

admo-

admonitum non semel, quantum ipsi periculum immineret, nunquam tamen illud prospicere potuisse: nunc autem Deo gratias agere, inimicis ignoscere, cū omnibus hominibus pacem habere, corpusq; suum libentissimè carnifici traditurum, ut per breuem pœnam ad æternam gloriam merito sanguinis Iesu Christi aspiraret. Porro de iniquitate iudicij, quod in illum exercuissent, deq; crudelitatis calumnia, cuius ei notam inuississent, pauca locutus, tandem se mori contestabatur in ea Catholica fide, in qua baptizatus fuisset, quæq; illi cum Rege suo Philippo, ceterisq; Catholicis Principibus & populis communis esset. Adstantes autem ac præsertim adolescentes admonebat, ut unam Ecclesiam crederent, unum ouile, Pastoremq; unum, & illum D. Petri Successorem, extra cuius Ecclesiæ unitatē seruari nemopossset. Interrogatus autem à Comite Bedfordiæ, utrū esset subditus Regina? Non sum, inquit. Tum Baro de Hunsdeno intulit: At natus es Anglus. Cui Storæus: Nascitur quisq; liber, eiq; tota superficies terra patet, ut si uno in certo loco habitare non permittatur, alibi tamen

tamen

tamen possit degere. Tum quidam ex ministris Anglicana Synagoga quasiuit, utrum nõ crederet, Reginam immediatè sub Deo supremum caput esse Ecclesiarum Angliæ & Hyberniæ? Non disputandi causa (inquit Storæus) huc veni. Nec mea negatio vobis fidem fecerit, aliter se rem habere. Vix hoc dixerat, quin illi qui aderant, veriti ne grauius aliquid in profanum illum & secularem Regina Primatum dicturus, aut manifestius verum Primatum Romana Ecclesiæ confirmaturus esset, abduci currum iusserunt: atq; ita cum ad breue tempus fuisset suspensus, viuens adhuc in terram demittitur, præciduntur genitalia, aperitur venter, viscera eruuntur, caput amputatur, membra dissecantur, ac ne sic quidẽ excarnificatus immani ac barbaræ spectatorũ crudelitati satisfacit.

Aderat autem inter eos spectator Cecilius, qui Elisabethæ à secretis est, & præterea Comites duo, ac vnus Baro. Istis ergo cum talis mors, parum acerba visa esset, statim duos libellos ediderunt, in quibus venerandi senis ac sancti Martyris reliquias infamiae notis asper-

*aspergere conati sunt, ut omnes intelligerent,
 tantas Ioannis Storæi virtutes fuisse atque
 esse, ut neque post funera eius ipsorum liuor
 & inuidia conquiescat. In his autem duobus
 fortissimorum virorum præclarissimis mar-
 tyriis hunc librum duxi terminandum.*

*Frustrà enim post Dei opera, ho-
 minum attextuntur
 verba.*

